

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. „

Een blad afzonderlijk 15 centiemen.

Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 12 APRIL.

Uit den geuzenwinkel.

Het Assisenhof van Lyon (Frankrijk) heeft onlangs uitspraak gedaan in zake van den heer Chanoz, gezegd Lagarguille, beschuldigd van een brochure te hebben uitgegeven en verkocht, getiteld: *Cathechismus der Vrijdenkers*, een werkje waarin de door den staat erkende godsdienstige zedelijkheid werd gekwetst. De betichte Chanoz is tot 1,000 frs boete en de kosten veroordeeld.

In België bestaat er ook eene wet voor pers-overtredingen tegen de zedelee, de eerediensten, de zeden, de orde en de openbare rust en dikwijls moet men zich afvragen waarom deze wet, tegenover de onbetwistbare overtredingen der goddelooze pers, welke de hartstochten tot heiligschennis, haat, moord, diefstal en onzedelijkheid opwekt, in ons land niet wordt toegepast.

In den nacht van voorleden zaterdag tot zondag hebben eenige ware geuzen van Antwerpen een deel van het beeld van O.-L.-Vrouw, geplaatst boven het portaal van O.-L.-Vrouwkerk, langs de Lijnwaadmarkt, verbrijzeld. Zij hebben den rechterarm van het kind Jesus gansch afgeslagen.

Te Mechelen hadden de liberale stadhuisbazen 57 katholieke kiezers van de kiezerslijsten afgelaten. Fijn hé? Door bevel van de Bestendige Deputatie staan deze 57 kiezers nu toch op de lijsten, omdat de katholieken van Mechelen wakker zijn geweest.

Men mag niet slapen als men met geuzen te doen heeft!

Te Gosselies is over eenige dagen een man gestorven, zonder de laatste heilige Sakramenten te hebben willen ontvangen. Seffens waren de liberalen van Gosselies, van de omstreken, van Charleroi en van Brussel verwittigd en kwamen zij af om schandalen op het gewijd kerkhof van Gosselies te verwekken. — Dat gewijd kerkhof werd onteerd, de goddeloosste redevoeringen tegen de Kerk, tegen de katholieken werden daar uitgesproken en de overledene werd geprezen en verheven, omdat hij zonder God en godsdienst gestorven was...

Toen die schandalige redevoeringen ten einde waren, trad een heer vooruit en sprak de volgende woorden uit op bewogen en plech-

tigen toon: « Ik bedank de personen die hier gekomen zijn als vrienden van mijnen broeder; maar ik vervloek, ik verwensch de mannen die hier gekomen zijn om de vrijdenkerij te verspreiden, te verheffen; ja, ik vervloek, ik verwensch die mannen. »

Nooit hebben woorden eenen indruk gedaan gelijk de woorden van dien man bij het graf zijns broeders... De vrijdenkers, als van den donder geslagen, snelden weg en verloren zelfs de papieren waarop hunne goddelooze redevoeringen geschreven stonden.

Ter gelegenheid van halfvasten, hebben in het lagere gedeelte van Brussel, schandelijke feiten plaats gehad. Eene talrijke processie, uit solidairen en het schuim der Marollewijk samengesteld, heeft de voornaamste straten doorloopen. Zij waren verkleed in priesters, kloosterlingen, kloosterzusters en heiligen. Men heeft er gezien, welke gekleed waren als de religieuze schilderijen, welke den H. Joseph, den H. Andreas, den H. Petrus en de H. Maagd verbeeldden. Zij droegen de zinnebeelden van 't lijden onzes Heeren terwijl zij de kerkgezangen nabootsten, afgewisseld door vloeken en godslasteringen. Bij de ordeliende menschen heeft die schaamteloze spottertij eenen walz verwekt. Politie was er niet te zien, of als zij er omtrent was, hield zij de oogen gesloten en liet de afschuwelijke maskerade haren gang gaan.

Oorzaken van Frankrijks verval en ongelukken.

Het groote doelwit onzer belgische liberaters is altijd geweest, en is heden nog ons vaderland aan den gezegenden en heilzamen trekken. 'Op 'dezen' oogenblik, met een andere tijden, wordt dit onheilvolle en rampspoedige doelwit door onze liberaters, met eene domme verblindheid en woedende drift, nagejaagd. Daarom zal het niet nutteloos zijn de getuigenissen, die de ondervinding van dit samenlevingsvernietelend stelsel, van *alles te willen verwereldlijken*, aan de geleerdste en gezagrijkste fransche schrijvers inboezemt, aan de liberale propaganda tegen te stellen, en er haar mede te bevechten.

Onlangs hielden de parijsche dagbladeren zich bezig, met eene historie des oorlogs van 1870-71, door eenen franschen opperofficier,

M. den generaal Ambert, geschreven. Dit boek behelst, nevens het verhaal der krijgsverrichtingen, welke zeer nauwkeurig zijn, zedelijke en godsdienstige waardeeringen, van het grootste aanbelang op den huidige toestand van Frankrijk.

M. Ambert bestatigt dat Frankrijk aan niets anders, dan aan het verlies van zijn geloof, zijnen ondergang en al de onheilen en rampen die het zoo wreed geteisterd hebben, te wijten heeft. Hij herinnert dat, tijdens den laatsten oorlog, het de pauzelijke zouaven waren, welke het vuur des geloofs bezielde, welke zich de dappersten onder gansch het leger toonden, welke als voorbeelden van regeltucht aangewezen, en door den vijand meest gevreesd wierden. De gewetensvolle schrijver brengt ook eene welverdiende hulde toe aan de zelfopoffering der geestelijkheid en der kloosterordens, gedurende den oorlog. In een laatste kapittel: de *Remedie tegen de kwaal* getiteld, brandmerkt de generaal met kracht-dadigheid, als zijnde de wreedste vijanden van zijn vaderland, de politiciers en de liberale schrijvelaars, die den heilzamen invloed der Religie op de familie en de samenleving trachten te vernietigen.

Ziedaar, landgenoten, de ware oorzaken der schrikwekkende onheilen en smartvolle rampen, die het ongelukkig Frankrijk zoo diep beproefd hebben. Er hoeft bij het schrijven van den achtbaren generaal Ambert niets bij gevoegd te worden: de eenige oorzaak van Frankrijks verval, en der kwalen en rampen die er uit voortgesproten zijn, moet alleenlijk aan het verlies van zijn geloof toegeschreven worden. Want indien het fransche volk aan 't geloof zijner voorvaders was getrouw gebleven, indien het zich door zekere liberale bel water te maken, om des te gemakkelijker met de vijf te kunnen visschen, niet had laten misleiden, de goddeloosheid, de verzwakking der karakters, de zedeloosheid, de maatschappelijke ontzenuwing, de verwereldlijking zouden in hun vaderland niet ingeslopen zijn en er zoo veel gruwelen en smartvolle folteringen niet verwekt hebben.

Ja, de ongelukken en rampen die het fransche volk te verduren gehad heeft en nog zal te verduren hebben, indien het niet ten spoedigste tot 't geloof zijner voorvaders wederkeert, zijn eene heilzame les voor ons allen, die ons leert dat het zelfde lot ons te verwachten staat indien wij aan 't liberalismus en zijne

helsche principen de oorzaak van alle kwalen, ongelukken en rampen, de ondergang der volkeren waar ze heerschen geloof geven en zijne principen aannemen in plaats van ze met hardnekkigheid, moed en zelfopoffering te bestrijden. Want onthoudt het zeer wel, de liberale principen zij de godloochening in alles, en in de landen waar zij de overhand hebben, verliest het volk allengskens het geloof zijner vaders, dit volk wordt goddeloos en bij gevolg zedeloos waaruit de grootste onheilen, rampen en gruwelen voortspuiten die een land of een volk kunnen teisteren. Bestrijden wij dan, landgenoten, die helsche liberale principen altijd en overal waar zij zich vertoonen of zich zoeken in te planten, blijven wij standvastig aan 't geloof onzer voorvaders willen wij ons geliefde vaderland aan de gruwelen, die Frankrijk te beurt gevallen zijn doen ontsnappen, en ons eigen geluk en dit onzer kinderen in de toekomst verzekeren.

(Denderbode.)

De Tongenaar.

Verleden donderdag werden de inwoners van Tongeren aardig verrast door het onverwacht verschijnen van een nieuw weekblad, aan den eenen kant in slecht vlaamsch, aan den anderen kant in nog slechter fransch opgesteld. Dat ding heet de *Tongenaar*, het is eene gazet en toch geene gazet, geen weekblad maar een los blad en het geeft zoo goed het kan te kennen wat het in den politieken wereld komt doen.

Gij moet dan verstaan dat de liberalen in de gemeente kiezingen « eene schitterende overwinning » behaald hebben. Daarbij stond de gansche wereld verbaasd over de doodstille die onder de leden der liberale associatie heerschte en men kon maar niet begrijpen *durften* voordragen. » Wat men vooral niet kon verstaan dat was dat geene enkele der vijfgezetten van Tongeren hare ondersteuning leende aan de wereldverbazende mannen die door de sublieme verraderij en de edelmoedige kazakdraaijerij van M. Perrean deze schitterende overwinning behaald hadden.

Dat kon zoo niet blijven duren. De vieze mannen die geen blad vinden om hen te verdedigen, hebben het middel uitgedacht om altijd eene gazet tot hunnen dienst te hebben, eene gazet die altijd gereed staat om hen te bewonderen en hunne grootste ezelijerijen voor fijngestigheid te doen doorgaan. Dat middel

voordat de ouderlijke woning in 't gezicht kwam. Al spoedig werden deze ontmoetingen voor mij het ontwerp van al mijn denken en wenschen; « of hij komen zal! » was mijne gedachte in den vroegen morgen; « wat hij gezegd had, hoe hij mij had aangezien! » zweefde mij oog in den laten avond, ja in den droom voor den geest. Zoodra ik van den teekenmeester afscheid had genomen en zijn huis verliet, vloog mijn blik het eerst naar het zijngangetje van de Mutter poort; was de slanke gestalte van den baron daar dan nog niet zichtbaar, zoo begon mijn hert angstig te kloppen; met langzame schreden ging ik dan voorwaarts, doch zag immer naar de twee steenen beeren van de poort, tot de angstig verwachte persoon verscheen.

» Dat wij elkander wederkeerig beminden, bemerkten wij spoedig en dat wij het elkaar zegden, was een natuurlijk gevolg hiervan. Wij wisselden eeden van liefde en trouw en om ons geluk te volmaken, ontbrak ons nog slechts de zegen en de toestemming onzer ouders. Dat mijn goede vader iets tegen onze verbinding zou hebben, had ik bij zijne liefde en toegevendheid voor mij niet te vrezen; minder zeker scheen Leo echter te zijn van de toestemming zijns vaders tot ons huwelijk. Hij verzocht mij tegen niemand over onze wederkerige liefde te spreken, voor hij zijne ouders daarmede bekend had gemaakt en bij dan met hunne toestemming naar mijnen vader kon gaan, om dezen mijne hand te vragen.

» Nu gevoelde ik mij gelukkig, zoo onbeschrijfelijk gelukkig als men slechts in de jeugd en in het bijzijn van eene reine, innige en beantwoorde liefde zijn kan. En toch wist ik dit geluk in het diepste mijns harten te verbergen, geen woord, geen geluid kwam dienaangaande over mijne lippen. En aan wie zou ik mijn zoet geheim ook hebben kunnen bekend maken? Emmy Walsh was met hare moeder, die sedert eenigen tijd sukkelend was, voor verscheidene

weken naar Interlaken vertrokken en buitendien zou mij de vriendschappelijke betrekking die tusschen de familiën Walsh en Steffitz bestond, den mond hebben gesloten. Mijne oude grootmoeder had ik nooit mijn vertrouwen geschonken en hare geestvermogens waren in den laatsten tijd ook zeer verzwakt, zoodat zij nog slechts zelden eenig belang toonde te stellen in 't geen haar omgaf. En mijn vader? — ja, dien wilde mijn dierbare Leo het zelf zeggen.

» Toen ik op zekeren dag het huis van den teekenmeester weder verliet, regende het hevige, zoodat ik mijn regenscherm moest opsteken, welke Leo die spoedig daarop verscheen, mij echter al ras uit de hand nam en beschermd over mij heen hield. Onder dit zijden dak voort-wandelende, zagen wij niet zooals anders, van tijd tot tijd om ons heen, of ook iemand ons bemerkte, of volgde. Een paar maal was het mij wel of ik zachte schreden achter mij hoorde, doch in de drukte van het gesprek lette ik daar niet veel op.

Op de plaats waar wij gewoonlijk scheidden aangekomen, bemerkte ik aan de andere zijde der straat een man, die een weinig kreupel ging; ik meende dezen persoon reeds vroeger gezien te hebben, waar en wanneer kon ik mij echter op dat oogenblik niet herinneren. Het kwam mij voor een man uit den geringen stand te zijn, doch ik lette niet verder op hem en snelde huiswaart.

» Des avonds van den volgenden dag liet mijn vader mij bij zich in zijne kamer roepen. Hij zag er hoogst ernstig uit en bovendien lag er een trek van diepen weemoed op zijn gelaat. Hij hield een geopenden brief in zijne hand. « Lees dit, Gertrude, » zegde hij met eene beklemd stem, « lees dezen brief en zeg mij dan of hij waarheid bevat. » — Dat was, eilaas, maar al te zeer het geval. In den brief werd mijn vader door « een vriend die zich niet noemen of bekend maken wilde, » medegedeeld, dat ik reeds sedert

DE SCHERPREGHTER.

EEN VERHAAL NAAR HET HOOGDUITSCH.

(11^e Vervolg)

» Alle deze gedachten gingen mij gedurende den dans als een chaos door het hoofd. In de poos onderhield mijn danser zich zeer wellevend met mij, ik gaf hem echter op mijne verlegene wijze, die door de genoemde omstandigheden nog zeer verergerd was, niet meer dan enkele onbeduidende woorden te antwoord.

» Nadat de dans geëindigd was, geleidde hij mij terug. Er kwamen nu nog andere heeren die mij uitnodigden en, ofschoon ik daaraan ook gehoor gaf en met hen danste, zoo kon ik toch geen genoegen vinden in dat bal, waarover ik mij gedurende de voorafgegaane danslessen zoo zeer verheugd had. Emmy werd zoo bij herhaling ten dans genoodigd, dat zij zich met mij niet scheen te kunnen ophouden en ik giog gedurig weer in mijn vensterpriel zitten.

» Er kwam nu eene langere poos tusschen de dansen, in welken tijd het souper zou worden opgediend. Hiertoe kwam mijne vriendin mij nu afhalen en terwijl wij de zaal doorgingen, beknorde zij mij om mijn somber uitzicht. « Gij zet volstrekt geen gezelschapsgelaat, zegde zij, en ziet er in het geheel niet uit als een jeug-meisje, dat voor het eerst het genoegen smaakt van een bal bij te wonen. Denk eens hoe zeer wij naar dit genot hebben uitgezien, hoe schoon wij in den tijd toen wij er les voor namen, ons dezen avond hebben voorgesteld, en nu zijt gij zoo ernstig en kan men niet bemerken dat gij eenig genoegen in den dans schiept. »

» Emmy wees een tafeltje, waaraan reeds eene dame en den heer Steffitz zaten, als voor ons bestemd aan en wist het zoo in te richten, dat de jonge baron tusschen haar en mij in zat. »